

Тим самим огнем сьвятим,
Як горіли тої **ночи**,
Коли друг мій, побратим,
Коли славний безталанний,
Щирий батько наш Богдан
У мажкій годині скликав
Запорожців на майдан.
Тямлю ніч сю як сьогодні!
В коло нас реве Дніпро
І клекоче Ненасицець,
Камяне гризе ребро.
А в степу напроти Січи
Се не хижая сова
А козацька кріпость,
Свої кіхті висува.
У Богдана сльози в оці,
Та огонь в душі, в словах.

“Згинем, братя, або в гору
Піднесем свободи стяг!
Згинуть нам одна **дорога**,
Чи в кайданах, чи в війні;
Хто ненавидить кайдани,
Тому війни не страшні!
Чи послабли ваші сили?
Потупили ся шаблі?
Чи в серцях ви погасили
Дух лицарський взагалі?”

І гучнійше хвиль Дніпрових
Крик козацтва заревів:

“Або ляжем головами,
Або вибем ворогів!

В жовтім світлі смолоскипів,
Що горіли серед нас,
У очах козацьких блисло
Десять тисяч іскор враз.

Гей, тих десять тисяч іскор,
То був, братя, той підпал,
Що підняв страшну пожежу
Аж по Буга й Сяну вал
Гей, тих десять тисяч іскор,
То був, братя, той розмах,

Що історію України
Повернув на інший шлях.
Бачу, бачу тії іскри!...
Мовиш: мало їх? Невже-ж?
Що? На трийцять міліонів
Десять тисяч не знайдеш?
Мовиш: де нам взять Богдана?
Тільки ти придатний будь
На сьвяте, велике діло!
Загартуй думки і груди!
До високого літання
Ненастанно пробуй крил,
А Богдан прийде як сума
Ваших змагань, ваших сил.
До великого моменту
Будь готовий кождий з вас, —
Кожний може стать Богданом,
Як настане слухний час.

Мовиш: нині інші війни.
Ну, то іншу зброю куй,
Ум оstri насталою волю,
Лиш воюй, а не тоскуй!
Луш бори ся, не мири ся,
Радше впадь, а сил не трать,
Гордо стій і не кори ся,
Хоч пропадь, але не зрадь!

Кожний думай, що на тобі
Міліонів стан стоїть,
Що за долю міліонів
Мушиш дати ти одвіт.
Кожний думай: тут, в тім місці
Де стою я у огни,
Важить ся тепер вся доля
Величезної війни.
Як подам ся, не достою,
Захитаю ся мов тїнь, —
Пропаде кровава праця
Многих, многих поколінь.
У таких думках держи ся.
І дітий своїх ховай!